Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1895. 45de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Stavskonferencen i Provo Søndagen den 21de April 1895.

(Fortsat fra Side 5.)

Et andet virksomt Ophav til Apostasi er Ægteskabsbrud, Hor, sanselig Begjerlighed. Gud har saa at sige sat en Engel med et blinkende draget Sværd i denne Retning. Han har bestemt Kjønnenes Slægtskabsforhold. For at vise Lydighed mod den celestiale Ægteskabslov toge de Sidste-Dages Hellige sig Kvinder til Ægte og levede med dem som Hustruer; men Ingen har nogensinde hørt Tale om, at En, der har opfyldt denne Lov i den rette Aand, har apostaseret som Følge deraf. Med hele min Erfaring blandt Mænd i denne Kirke kan jeg ikke i min Erindring tilbagekalde et eneste Tilfælde, hvor en Mand har tabt Troen, fordi han ægtede flere Hustruer — det vil sige, hvis han levede i Overensstemmelse med den Lov, som Gud har aabenbaret desangaaende. Men her er en mærkværdig Ting, der viser, hvor tydelig Grænselinjen er forklaret og bestemt mellem Ægteskab og ulovligt Samliv: Der har i denne Kirke været Mænd, som have haft flere Hustruer; saa længe de kun holdt sig til dem, vare de i Besiddelse af Guds Aand, men senere hen havde de ulovlig Omgang med andre Kvinder; i Verdens Øjne ansaaes dette ikke for at være mere uanstændigt end Omgangen med deres Hustruer; alligevel har Manden i ethvert saadant Tilfælde, som jeg er bleven bekjendt med, mistet Troen, hvis han ikke har omvendt sig af sit ganske Hjerte, og Gud har tilkjendegivet sin Utilfredshed over hans Vandel ved at unddrage sin Aand fra denne Mand. Saaledes har Herren vist dette Folk, at der er en Linje, de ikke kunne overskride uden at paadrage sig hans Vrede. Have I ikke oplevet dette i Eders Erfaring? Er ikke dette en indtrængende Lektie, der viser os, hvor aarvaagen Gud er angaaende Overtrædelsen af sin Lov? Og hvor følsom er ikke den Helligaand, idet den ikke vil blive hos en Mand, som synder i denne Retning, uden at han fuldkommen omvender sig? Jeg haaber, at I ville tilgive mig, at jeg her hentyder til Flertals-Ægteskabet.

Jeg har blot gjort det for at illustrere det Princip, jeg ønsker at indprente i Eders Sind, og for at vise Eder, at der i Guds Øjne er en tydelig Adskillelse mellem en Mand, der lever i dette Forhold, og En, der har nægte Forbindelser med det andet Kjøn. Den Ene har udelukkende Omgang med sine Hustruer, der ere knyttede til ham i den hellige og evige Pagt, og hans Opførsel i denne Henseende bevirker ikke, at den Helligaand forlader ham; den Anden derimod har Omgang med en Kvinde, der ikke er hans Hustru i nogen Grad af dette Ords Betydning; han overtræder saaledes Guds Lov, og den Helligaand vil selvfølgelig ikke bo hos en saadan Mand. For at en Mand kan faa den Helligaands Samkvem, efter at han har begaaet en saadan Handling eller Handlinger, maa han oprigtigt og alvorligt omvende sig og søge at erholde Guds Tilgivelse. Paa samme Maade er det, hvis han tillader kjødelige Lyster at faa Overhaand i sit Hjerte. Han kan vanhellige sit Tabernakel ved at tillade urene og uanstændige Tanker at fylde sit Sind, og han kan bevirke, at dette Tabernakel bliver en uskikket Bolig for den Helligaand, og dette endog uden at begaa noget ydre Brud mod Guds Lov. Paa denne Maade kan han bedrøve Herrens Aand, og hvis han ikke omvender sig af ganske Hjerte, men vedbliver dermed, da vil han fornægte Troen. Gud har sagt det, og det staar fast. Vi undres ofte over, at Mænd falde fra; vi undersøge og se, om vi kunne opdage Aarsagerne. Hvad er Aarsagen? En saadan Mand var forhen en god og trofast Mand, stærk i Troen; og alligevel — hvor svag er han ikke bleven! Han er sløv og ligegyldig overfor sine Pligter; han er aandelig syg; han viser Tegn til aandelig Sygdom, og hvis han undersøger sit eget Hjerte, finder han at den er tilstede, men da han er for blindet af den Aand, som har faaet Indpas hos ham, vil han ikke omvende sig. Hvis han blot kunde formaas til at indse den frygtelige Stilling, som han befinder sig i, da vilde han vækkes til Omvendelse, og han vilde lægge sine Synder langt tilside.

Brødre og Søstre, jeg har omtalt to farlige Aarsager til Apostasi. Tiden tillader mig ikke at nævne dem alle, men de, som jeg har nævnet, ere maaske de hyppigste. Naar jeg ser Ældster, ligemeget hvor høj en Stilling de beklæde, deltage i enten den ene eller den anden af disse Ting, da ved jeg, hvad Følgen vil blive. Naar jeg ser Mænd ringeagte Guds Tjeneres Raad og gaa deres egne Veje, da føler jeg mig bedrøvet paa deres Vegne, fordi jeg ved, at hvis de ikke omvende sig, da ville Følgerne med Hensyn til dem blive højst forfærdelige. Ældsterne have talt til os i denne Konference om forskjellige Aarsager, der lede til, at man taber Guds Aand, og vi burde altid spørge os selv i den Aands Lys: „Hvad er det, jeg gjør, som vil bedrøve Herrens Aand?" Derfor er det paalagt os at bede. Det er befalet os at bede ofte, og naar vi gjøre det, da henleder Herren formedelst sin Aand vore Tanker paa de Fejl, som vi have begaaet. Ingen af os burde gaa til Hvile om Aftenen, forend vi havde anstillet Betragtninger over Dagens Hændelser og undersøgt os selv i Følge Guds Aands Lys. Hvorfor? Af den Aarsag, som jeg har omtalt, at vi have begivet os paa Vejen til at opnaa Frelse. Enhver jordisk Ting burde undertvinges overfor dette. Det burde være den herskende Følelse i vore Hjerter. Kjærlighed til Evangeliet, Kjærlighed til Kirkens og de Helliges Fællesskab burde

først og fremmest være hos os. Er der Nogen af os her, som, hvis det var nødvendigt, ikke vilde falde ned paa sine Knæ og ydmyge sig paa den mest angergivne Maade for sine Brødre og Søstre for at erholde deres Tilgivelse? Jeg ved, at jeg er stolt; men jeg har endnu aldrig levet den Dag, og jeg haaber, jeg aldrig skal, at jeg ikke paa bøjede Knæ, hvis det skulde behøves, vilde bede mine Brødre om Tilgivelse, dersom det var nødvendigt at erholde den paa denne Maade. Jeg ønsker mine Brødres og Søstres Tilgivelse; jeg trænger til mine Børns Tilgivelse og selvfølgelig min himmelske Faders. Jeg ønsker, at mine Synder maa blive udslettede Dag for Dag, saa at de ikke skulle være ihukommede imod mig. Jeg ønsker ikke, at mine Brødre skulle have Følelser imod mig. Jeg ønsker ikke, at Solen skal gaa ned, førend jeg har stillet enhver Ting tilrette med dem, hvis det er mig muligt at gjøre det; og sikkerlig ønsker jeg ikke at gaa til Hvile uden at erholde Guds Tilgivelse. Undskyld disse personlige Hentydninger, men jeg omtaler dem for om muligt at lægge Vægt paa de Følelser, som jeg tror, vi som Sidste-Dages Hellige burde være i Besiddelse af. Er der Noget, mine Brødre og Søstre, som I elske højere end dette Værk? Er der nogen Ting, som I elske mere end Eders Fællesskab i Kirken? Hvis der er, da er jeg bedrøvet for Eder; thi jeg tror, at Intet burde være mere ønskeligt end Salighed og Ophøjelse i det celestiale Rige. Denne Aand har, som jeg sagde i Gaar, oplyst mit hele Liv. Den har gjort mit Liv meget lykkeligt, og jeg har været en lykkelig Mand. Jeg har naturligvis haft mine Prøver, som Alle have; men uagtet dette har jeg glædet mig ved den Lyksalighed, som har flydt fra denne Kirke og dens Ordinanser.

Vi ere saa at sige sendte hertil som Missionærer, og Gud har givet Enhver af os en Mission at udføre. Han har sendt os ud og befalet os, sigende: „Gaa nu kun og vær trofast. Jeg har velsignet Dig med enhver Ting, som er nødvendig for at fuldføre en god Mission paa Jorden. Du skal gaa til en ny Skueplads, og Du vil blive udsat for saadanne Fristelser, som Du aldrig før har været bekjendt med. Du vil paatage Dig et kjødeligt Tabernakel, og Satan vil være tilstede i Din Nærhed. Du, min kjære Søn, var fristet af ham her og var udsat for hans Sofismer og Tillokkelser, men Du satte Dig imod hans Forslag og stod paa min og Jesu Side. Gaa nu ned paa Jorden og modtag et Tabernakel af Kjød og Ben; bliv prøvet der og se, om Du der vil være trofast midt i det Mørke, som vil omgive Dig; thi der vil blive trukket et Slør mellem Dit nærværende Liv og det Liv, og Du maa leve formedelst Tro. Hvis Du vil øve Tro paa mig, da vil jeg altid være med Dig; og hvis Du vil holde mine Bud, da vil Du komme tilbage i min Nærværelse og bo med mig for evig, og Du vil begynde paa en Løbebane af uendelig Herlighed. Derfor, gaa og vær trofast."

Jeg har netop paa min ufuldkomne Maade fremstillet for Eder Noget af det, som jeg ved fandt Sted, da vi udgik fra vor himmelske Faders Bolig. Han ønsker, at vi skulle være trofaste, at vi ikke skulle lytte til Satan. Satan er omkring os, og i Særdeleshed om de Unge, med alle Slags Tillokkelser. Vi maa værne om de Unge og lade dem drage Fordel af vor Erfaring, fordi de ere uerfarne. Vore Børn

trænge til at blive bevogtede, thi de kjende ikke til disse Ting. Vor fortvarige Levetid har været rig paa en hel Del Erfaring, og vi kunne lade dem have Gavn deraf. Vi burde ikke overlade vore Børn til sig selv uden Undervisning, paa det at de kunne være paa Vagt og ikke blive fundne vandrende paa forbudne Stier uden at vide det. Men Gud ønsker, at vi skulle være trofaste mod ham og ikke opsætsige og ulydige. Burde vi ikke være lydige mod ham? Har han ikke gjort nok for os til at bevise, at han er en kjærlig Fader? Har Satan nogensinde gjort Noget for os, som fortjener, at vi skulle vise Lydighed mod ham? Sikkerlig ikke. Derfor lader os, Unge og Gamle, fatte det Forsæt, at vi ville tjene Gud og være rene af Hjertet og vidne for ham, at vi ville være trofaste alle vore Dage og ikke apostasere, saa at Apostasi maa ophøre iblandt os og en Slægt oprejses her lig den, der var blandt Nephiterne, da Frelseren sagde, at han glædede sig over den Generation, thi ikke een af dem skulde fortabes. Paa denne Maade vil Satan blive bunden i vor Midte, og disse Principper ville blive saa grundigt rodfæstede i Drengenes og Pigernes Hjerter, at de hellere ville dø end overtræde dem. Dette er paa en vis Maade at binde Satan, og det oprejser en Slægt, som vil være ren af Hjertet, og som vil være et Middel til at gjenføde Verden. Disse gamle Folk, som have været fulde af Traditioner og efterfulgt Verdens Veje, have apostaseret i en altfor stor Maalestok. Lader en ny Generation af trofaste Drenge og Piger staa frem, fulde af Kjærlighed til Gud og fast bestemte paa, at de ville holde Guds Bud og vandre i hans Lys fra nu af og stedse; I ville da se Zion opstaa for at blive den herligste Plads paa hele Jorden. Det give Gud i Jesu Navn. Amen. Deseret News.

Konferencen i Stockholm

Lørdagen den 21de og Søndagen den 22de September 1895.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet, Hornsgatan Nr. 80, som var festligt prydet med Flag og Grønt. Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Præsidenten over den europæiske Mission, Anthon H. Lund, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident N. R. Lindahl, C. A. Sundstrøm, John Anderson, A. B. Irvine, E. Gillén, A. Jørgensen, C. A. Johnson, G. Johanson, J. E. Wiberg, A. Peterson, C. J. Renström, P. A. Nordquist, M. Anderson, A. Söderberg, H. B. Nielsen, J. L. Halbom, L. Ockander, L. E. Danielson, H. H. Sundström, A. Björkman samt to lokale Ældster, Anthon Källgren og Carl Sundin, der virke som Missionærer i Konferencen.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 148.

Bøn af Præsident N. R. Lindahl, hvorefter Salmen Nr. 156 blev afsungen.

Præsident Lindahl bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter over det sidste Halvaar; af disse fremgik det, at Evangeliet har haft god Fremgang i Konferencen, og alle Missionærerne følte Glæde og Tilfredsstillelse ved at være Sandhedens Budbærere.

Præsident Lund fremstod og udtalte

sin Glæde over at mødes med de Hellige til Konferencen; han sagde, at han med Tilfredshed havde lyttet til de afgivne Rapporter. Derefter talte han om Missionen i England samt om de Forfølgelser, der Tid efter anden rettes mod de Hellige.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 130 og Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 199.

Bøn af Ældste G. Johanson, hvorefter en af Broder A. J. Hafdelin forfattet Velkomstsang blev afsungen.

Præsident Lindahl berettede om Stillingen i Stockholms Gren og fremhævede de Helliges Beredvillighed til at gjøre Alt, hvad de kunne, for Guds Riges Forfremmelse. Han talte om dette Værks Guddommelighed og sagde, at alle Herrens Profeter lige fra Verdens Begyndelse have talet og profeteret om det som en Forberedelse for Kristi anden Tilkommelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 125 afsungen, hvorefter Ældste H. H. Sundstrøm fremstod og talte om de mange religiøse Partiers Tro og deres forskjellige Anskuelser om Bibelens Lærdomme. Han sagde, at vi Alle ere Guds Sønner og Døtre, skjøndt Mange ere ulydige mod hans Bud og Love. Evangeliet tilbyder Frelse for Alle, som ville underkaste sig dets ligefremme Bud og Befalinger, de samme, som lærtes af Guds Søn og hans Apostle, da de vandrede her paa Jorden, og som nu forkyndes af Herrens bemyndigede Tjenere i denne Tid.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 60.

Taksigelse af Ældste Anthon H. Lund.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4.

Bøn af Ældste John Anderson, hvorefter Salmen Nr. 2 blev afsungen.

Præsident Lindahl afgav nu en samlet Rapport over Stockholm Konference som følger: Den er inddelt i 10 Grene, hver med sin Forstander, med Undtagelse af Finlands nylig oprettede Gren, hvor der for Tiden ingen Missionær findes. I hver af Grenene lejes et Forsamlingslokale eller Værelse til Kontor, hvis aarlige Leje udgjør 1,463 Kroner. I Konferencen er der 20 af de Halvfjerds fra Zion samt 2 Ældster af det lokale Præstedomme, der virke som Missionærer. Det lokale Præstedømme bestaar af 95 Ældster, 47 Præster, 43 Lærere og 23 Diakoner. Medlemmernes Antal er 1,098; Total 1,328. Siden sidste Konference ere 67 Personer blevne døbte, 4 udelukkede, 27 emigrerede og 5 afgaaede ved Døden. 16 Børn ere blevne velsignede. »Nordstjärnan« har 470 Abonnenter i Konferencen, og 316 Personer betale Tiende. 4 Søndagsskoler, 3 unge Mænds Foreninger og 6 kvindelige Foreninger virke for Evangeliets Fremme. Missionærerne have besøgt 4,781 Familjer, haft 2,271 evangeliske Samtaler, spredt 2,014 Bøger og Smaaskrifter om samt holdt 501 Forsamlinger for Fremmede.

Til Afveksling blev Davids 39te Salmen afsungen, hvorefter Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter og den gode Aand, der var tilstede ved vore Møder. Han sagde, at de, som vilde undersøge dette Værk, skulde finde, at det er i fuldkommen Overensstemmelse med den hellige Skrift. Derefter foreslog han Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligeledes foresloges

og beskikkedes Missionærerne i Konferencen som følger:

N. N. Lindahl som Præsident over Stockholm Konference og Forstander for Stockholms Gren med John Anderson, C. A. Sundström og A. B. Irvine som Medhjælpere.

E. Gillén som Forstander for Upsala Gren med C. A. Johnson og Anthon Pehrson som Medhjælpere.

J. C. Wiberg som Forstander for Eskilstuna Gren med L. E. Danielsen og H. B. Nielsen som Medhjælpere.

C. J. Renström som Forstander for Orebro Gren med P. A. Nordquist som Medhjælper.

A. Björkman som Forstander for Solvarbo Gren med Anthon Källgren som Medhjælper.

A. Söderberg som Forstander for Gotlands Gren.

J. Halbom som Forstander for Sundsvalls Gren.

M. Anderson som Forstander for Westerås Gren med Carl Sundin som Medhjælper.

H. H. Sundström som omrejsende Ældste i Örebro, Eskilstuna og Westerås Grene.

G. Johanson som omrejsende Ældste i hele Konferencen.

Asmus Jørgensen løstes fra sin Virksomhed i Stockholm Konference for at fortsætte sit Arbejde i Danmark.

L. Ockander løstes for at rejse hjem til Zion.

Gustaf Ekman løstes for at varetage sine timelige Anliggender.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Derefter administreredes den hellige Nadvere, og medens den uddeltes til de Hellige, blev Salmen Nr. 118 afsungen.

Præsident A. H. Lund talte om Nadverens rette Anvendelse og dens Hensigt samt ønskede, at de Hellige maatte forstaa Vigtigheden af at deltage i dette hellige Maaltid, hvilket Kristus indstiftede til en Ihukommelse om sin Lidelse og Død.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7.

Taksigelse af Ældste C. A. Sundström.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 146.

Bøn af Ældste E. Gillén, hvorefter Salmen Nr. 48 blev afsungen.

Præsident A. H. Lund fremstod og omtalte, hvorledes Joseph Smith først modtog guddommelige Sendebud, og hvorledes det hellige Præstedømme meddeltes ham gjennem Mænd, som fordum levede og vare i Besiddelse af det Samme, samt hvorledes han var et Redskab i Herrens Haand til at gjenoprette Kristi Kirke og deri indsætte de Embedsmænd, som ere nødvendige for Kristi Menighed.

Præsident P. Sundwall læste Pauli første Brev til Korinthierne, 12te Kapitel, og talte over samme Tekst om de aandelige Kræfter og Gaver, som i forrige Dage fulgte Kristi Kirke. Han bevidnede, at Evangeliet er gjengivet til Jorden i denne Tid med de samme Velsignelser som fordum, og at de, som i Oprigtighed adlyde det, ville erfare, at Værket er af guddommelig Oprindelse.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid, hvorefter Salmen Nr. 109 blev afsungen.

Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10

afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at

omtale deres Erfaring i Missionen, og hvor mange værdifulde Raad og Lærdomme bleve givne til Velsignelse for de Tilstedeværende. En god Aand var raadende under alle Konferencens Møder.

Karl E. Norrman,
Skriver.

Professor Petrie's Opdagelser.

De ægyptiske Opdagelser, som Professor Petrie, en fremragende engelsk Oldgransker, har gjort med Hensyn til Levningerne af en Race og en Civilisation, der ere ældre end dem, der vare kjendte af de tidligere Historikere, ere forhen i Korthed blevne omtalte i dette Blads Spalter. En mere udførlig Beskrivelse om dette interessante Fund er nu bleven offenliggjort.

De antike Levninger bleve fundne i Nil-Dalen mellem Ballas og Nagada, omtrent 30 (eng.) Mile nedenfor Theben, hvor Arkæologer i mange Aar ere blevne belønnede med en rig Høst af denne Slags. De bleve fundne i de stejle Skrænter af en Højslette, omtrent 1,400 Fod over Floden, og Beliggenheden deraf har i ældgamle Tider uden Tvivl været ved Nilflodens Bredder, fordi denne Flod paa de Tider var meget større i Vandmængde, end den nu er. Det antages, at de opgravede Levninger skrive sig fra en Tidsperiode omtrent 3,000 Aar før Kristus, og det formodes, at den uddøde Race muligvis omkom i Syndfloden, hvad alle gamle Nationers Traditioner hentyde til.

I Følge de offenliggjorte Beretninger bestaa disse Opdagelser i Hjerneskaller med Haarbedækning af den ubekjendte Race; en Vase, hvorpaa var malet en Gallej og Strudser, der saaes i den bakkede Baggrund; et udskaaret Billede med Tatoveringsmærker paa Legemet; et andet udskaaret Billede, der giver et Præg af den Kunst, som den nye Race beskjæftigede sig med; et Stykke af en Elfenbenskam, hvorpaa var indgraveret et Menneskehoved; atter en Elfenbenskam; et Stykke Pottemagervare i Form af en Tyr, der formodes at have gjort Tjeneste som en Trækulbeholder og været anvendt til at varme Fødderne ved; en Palet af Skiferstén, der har været brugt, naar de malede Malakitfarve, med hvilken disse Folk plejede at male deres Ansigter; en haandforarbejdet Porfyrvase, og Kogekar, hvorpaa ere Mærker, der antages at være Skrift.

Disse Levninger tilkjendegive en veludviklet Civilisation. Kammene ere af Elfenben. En af dem har en tregrenet Prydelse paa Toppen; en anden, hvori Tænderne mangle, bærer en Indgravering af en meget besynderlig Menneskefigur. Lerkarrene, som fandtes, ere mangfoldige. De ere alle haandforarbejdede og meget nøjagtigt dannede. Der er et stort Antal mindre Vaser af Alabaster, Porfyr, Breccie og andre haarde Stenarter. Disse Substanser ere naturligvis vanskelige at haandtere, men alle Karrene ere symetrisk formede og Krumningerne deraf fuldkomne.

Fra den Stilling, nogle af Benene befandt sig i, drager Prof. Petrie den Slutning, at denne hedengangne Folkerace har deltaget i, hvad han kalder „ceremoniel Kanibalisme." Han formoder, at Gjæsterne ved Begravelserne deltoge i visse Dele af den Afdødes Levninger. Sandsynligvis kogte de

Kjødet paa Benene og bragte derefter disse i Orden igjen. Dette blev uden Tvivl gjort i et højtideligt og maaske religiøst Øjemed. Den samme Skik, som findes blandt andre Racer, er baseret paa den Ide, at den Afdødes Dyder overføres til de Personer, der spise af hans Kjød, og at hans Minde herved opbevares paa en meget indtrængende Maade.

Den ægyptiske Oldgranskning fremstiller allerede for den Studerende mange vanskelige Opgaver. Det er ikke usandsynligt, at de Relikvier, som nu ere fundne, ville lede til fremtidige Undersøgelser og have Opdagelser til Følge, der ville give den forønskede Oplysning om en Menneskeraces Historie, som hidindtil saa at sige har været indhyllet i et tykt Mørke. — Deseret News.

Den 15de Oktober 1895.

Sikkerhed og Tvivl.

„Den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret." (Jak. 1, 6.)

Tvivl med Hensyn til forskjellige Ting er undertiden tilbøjelig til at opstaa i det menneskelige Sind hos hvem som helst, og det bevirker, at man standser for at overveje de Punkter, som forekomme En uforklarlige og dunkle. Som Væsner, der ere begavede med Tanker og sund Dømmekraft, ere vi ikke retfærdiggjorte ved at slaa os til Ro i vor Uvished. Det er ethvert Menneskes Rettighed at have en Overbevisning og et fast Vidnesbyrd for sig selv angaaende de Principer og de Ting, som ville være til hans Frelse og evige Ophøjelse. En levende Tro som den, der er beskreven i St. Jakobs Epistel, 2det Kapitel, fjerner og bortdriver al Tvivl og Skepticisme fra det bekymrede Hjerte, og naar vi ere i Besiddelse af en saadan Tro, der er levende formedelst Udførelse af gode Gjerninger, da se vi Alt i det rette Lys og opfatte Alt i den rette Mening; hvis der skulde være Ting, vi formedelst vor Kortsynethed ikke tilfulde kunne fatte, da bør vi ikke forkaste dem som Noget, der er uanvendeligt; men vi bør følge Apostelens Raad og bede Gud om Visdom til at kunne forstaa dem, Gud, der giver Alle gjerne og bebrejder ikke.

Herren har i sin Naade atter oprettet sin Kirke paa Jorden og deri indsat sine autoriserede Embedsmænd til de Helliges fuldkomne Beredelse, og hvis de Sidste-Dages Hellige ville have fuld Tiltro og Tillid til disse Herrens Tjenere paa samme Maade, som Børn have en urokkelig Hengivenhed til deres Forældre, da ville de formedelst Guds Aand erholde det Vidnesbyrd, at de ere hans Sendebud, som ere sendte for at undervise de Hellige om de Ting, der høre til deres Frelse.

Vantro og Tvivl er det Modsatte af Tro og Overbevisning, og de to Førstnævnte ere i Følge vor faldne Natur tilbøjelige til at faa Indpas hos os, hvis vi ikke ere paa Vagt. Det er og har altid været en af vor Sjælefjendes vigtigste Opgaver at saa Klinte blandt den gode Sæd for om muligt at kvæle og tilintetgjøre den. Det er besynderligt at iagttage, hvor Menneskene i Verden

ofte ere redebonne og villige til at lytte til Vildfarelser og Fordrejelser af Sandheden, naar disse blive fremsatte for dem, og hvor populært det ofte er at skjænke Saadanne deres fulde Hyldest og Opmærksomhed. Sandheden derimod maa til mange Tider trygle om at blive hørt, og hvis den ikke falder i Tilhørernes Smag, saa hænder det tidt, at den af Skepticismen bliver fortrængt og tilsidesat. Hvor tilfredse og trygge i deres Sind ere alligevel ikke de, som trods Modgang og Trængsler have annammet Himmelens rene Sandhed, og som i deres Ufuldkommenhed stræbe fremad for at haandhæve og forsvare den! For dem, som have bygget deres Grundvold paa Sandhedens evige Klippe, maa Tvivl og Uvished fly; Troen bliver mere og mere grundfæstet hos dem for hver Dag, der gaar; og det ene Princip efter det andet udvikles og vil i sin Tid bære Frugt i Retfærdighed. Sikkerhed og Tryghed tilvejebringes formedelst en levende Tro, og skjøndt de Hellige ofte maa døje Meget for at bevare den, saa styrkes deres Standhaftighed dertil ved at komme Skriftens Ord ihu, der siger: „Os bør at indgaa i Guds Rige ved mange Trængsler." (Ap. Gj. 14, 22.)

Naar alle Betænkeligheder ere ryddede af Vejen og vi foran os se den snævre Sti, der fører til evigt Liv, da burde vi ikke blive staaende stille, men med sikre Skridt vandre fremad mod Maalet og ikke agte paa de mange Sideveje, der findes baade paa højre og venstre Side for at vildlede os; og vi skulde altid ihukomme, at kun de, der ere udholdne indtil Enden, skulle erholde Klenodiet. Det er heller ikke nok, at vi selv udelukkende have erholdt en grundfæstet Tro og ere i Stand til at se Vejen klar og aaben foran os, men hvis dette skulde være vor lykkelige Lod, da er det vor helligste Pligt at række en hjælpsom Haand til vore Medmennesker, der endnu vandre i et aandeligt Mørke, hvad deres Sjæls Frelse angaar; hjælpe dem med at bortrydde Fordomme, Tvivl og Uvished fra deres Sind og Tanker ved at lade vort Lys skinne for dem, saa at de kunne se vore gode Gjerninger; vise dem i vor Vandel, at vi ere Guds udvalgte Børn, at vi have afsondret os fra Verden og dens Daarligheder og have paataget os hans Navn, som sagde, at han var „Vejen og Sandhed og Livet."

Hvis vi vandre i Lyset, da maa Vantro, Mørke og Tvivl vige bort; Skrifterne ville opklares for os, „og vi have det profetiske Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjerter." (2 Pet. 1, 19.) — J.

Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 17de Oktober:

Ældste P. C. Petersen fra at præsidere over Aalborg Konference;

Ældste J. C. Frost fra at arbejde i Aalborg Konference.

Ældste N. A. Nielsen, hvis Afløsning var bekjendtgjort i forrige Nr. af Stjernen, rejser ogsaa hjem i deres Selskab.

Vi ønske dem Alle en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Asmus Jørgensen løses fra at arbejde i Stockholm Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste Heber J. Christensen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 13.)

VI.

Lader os nu nøjere betragte Hr. Joseph Smiths Krav paa at have Ret til at være Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hans Fordringer eller de, som hans Venner og Tilhængere gjøre paa hans Vegne, støtte sig til følgende Paastande:

1) At han, medens han var Dreng, blev kaldet til denne Stilling af sin Fader; for det Første ved Profeti og Velsignelse i Liberty Fængsel i Missouri, medens Faderen i Vinteren 1838—39 var indespærret der; for det Andet ved Aabenbaring i 1841, og for det Tredje ved en virkelig Salvelse i en Raadsforsamling af Præstedømmet i Nauvoo 1844.

2) At denne Stilling tilkom ham ifølge Slægtlinjen — det var hans medfødte Ret.

3) At han var kaldet til denne Stilling ved „Aabenbaring" til ham selv, og

4) At han var bleven ordineret dertil af dem, der besad den rette Myndighed. (Se »The Saint's Herald«, 39. Aarg., Side 337, og ligeledes »The Successor,« et Josephit-Skrift, Side 8—11.)

Jeg agter at drøfte disse Krav hver for sig i den Orden, hvori de forekomme, og paavise, hvor upaalidelige de Beviser ere, som de støtte sig til, og tillige, hvor utilstrækkelige de Bevisgrunde ere, hvormed de søge at forsvare sig, og tilsidst, hvorledes disse Paastande komme i Strid med historiske Kjendsgjerninger saa vel som med den Orden, der eksisterer i det hellige Præstedømme. Jeg vil begynde med den førstnævnte Paastand i dens forskjellige Afdelinger:

1) Han var kaldet til denne Stilling — at være Kirkens Præsident — af sin Fader ved Profeti og Velsignelse i Liberty Fængsel.

Denne Paastand støtter sig alene til Lyman Wights Vidnesbyrd. De anføre nemlig Følgende af Lyman Wights private Dagbog:

„Søndagen den 8de December 1850 bar jeg Vidnesbyrd om, at Joseph Smith beskikkede sine egne Efterkommere til at være hans Efterfølgere."

Og i et Brev, som han skrev i Juli 1855 fra Medina Floden i Texas til en Avis, der kaldtes: »The Northern Islander« og tilhørte Strangiterne, siger Broder Wight: „Dersom De, Hr. Redaktør, havde været tilstede den Gang, Joseph besøgte mig, straks efter at vi

vare komne ud af Fængslet (Liberty Fængslet) for tillige med ham at lægge Hænder paa en Ynglings Hoved, og havde hørt ham udraabe højt: „Du er min Efterfølger, naar jeg gaar bort," samt hørt de Velsignelser, der bleve udtalte over ham — jeg siger, dersom De havde hørt alt dette og seet Taarerne strømme fra hans Øjne — da vilde De ikke som en Tilhænger af Strang have ladet Dem lede af blind Fanatisme eller Iver uden at forstaa, hvad De gjorde." (The Saint's Herald«, 39te Aarg., Nr. 22, Side 338—39.)

Om dette Vidnesbyrd kan man for det Første bemærke, at det, der her er anført i Hr. Wights Dagbog, er af en ubestemt Beskaffenhed til at kunne gjøre Tjeneste som Bevis for „Unge Josephs" Paastande.

Vi ere ikke engang visse paa, at der sigtes til ham. Dersom Lyman Wight i 1850 vidste, at Profeten Joseph havde velsignet sin Søn til at være hans Efterfølger som Profet og Præsident for Kirken, vidste han det ogsaa i 1844; men er det da ikke besynderligt, at han slet ikke omtalte det eller forsvarede det, da der i Nauvoo i Aaret 1844 var saa ivrigt Spørgsmaal om, hvem der skulde være Præsident? Hvoraf kommer det, at vi ikke høre Noget fra ham angaaende denne Sag førend i 1850? Denne Hr. Wights Taushed faar saa meget større Betydning, naar man erindrer, at han var en kjæk og uforfærdet Mand.

Det kan ikke med Sandhed siges, at Brigham Youngs Indflydelse var saa overvældende, at den tvang ham til at være taus; det er derimod et velkjendt Faktum, at han i visse Retninger modarbejdede Brigham Youngs Foretagender af alle Kræfter og tilsidst rev sig helt løs fra ham, men han har ikke førend i Aaret 1850 sagt Noget om, at Josephs Efterkommere skulde være dennes Efterfølgere i Præsidentskabet over Kirken.

Det Brev, der er anført fra »The Northern Islander,« kunde have havt nogen Betydning, hvis dets Indhold ikke kom i Strid med det, der berettes i et andet Josephit-Skrift angaaende Tiden, Stedet og andre Omstændigheder. Man maa erindre, at i Følge Hr. Wights Vidnesbyrd i »The Northern Islander« blev den omtalte „Velsignelse og Profeti" given paa en Tid, da Profeten besøgte Hr. Wight, straks efter at de vare komne ud af Fængslet i Byen Liberty, og med dette i Hukommelsen bør man læse Følgende i »The Successor«:*)

Lyman Wight, der var en af de Tolv, lærte altid de Hellige, som han ledte ind i Texas, at ingen Andre end „Lille Joseph" kunne lede Kirken som Martyrens Efterfølger. Han sagde, at han vidste det, thi i Aaret 1839, medens Hyrum, Joseph og ham selv vare fængslede i Liberty i Missouri, blev „Lille Joseph" af sin Moder bragt derind og efterladt hos sin Fader i Fængslet, medens Moderen gik nogle Ærinder i Byen — og at det var der og da, at Joseph tillige med Hyrum og ham selv (Lyman Whight) lagde deres Hænder paa Drengens Hoved, og Joseph velsignede ham og profeterede, at han endnu vilde komme til at lede den levende Guds Kirke, og velsignede ham i den Hensigt. Saaledes lød Lyman Wights Vidnesbyrd indtil Aaret 1858, da han døde.

Denne Forklaring bringer „Velsignelsen og Profetien" til at være udtalt over „Unge Joseph" i Liberty Fængsel, medens den Forklaring, som Hr. Wight afgav i »The Northern Islander«,

*) »Successor« er et Skrift til Forsvar for „Unge Josephs" Fordringer. Side 3.

gaar ud paa, at det skete kort efter at de kom ud af Fængslet. Man bør endvidere lægge Mærke til, at dersom det foregik, efter at de vare komne ud af Fængslet, saa maa det have været i Illinois og aldeles ikke i Missouri; thi Profeten Josephs Familje forlod Far West den 7de Februar 1839 under Ledsagelse af Stephen Markham, og efter mange Besværligheder naaede de Bredden af Mississippi-Floden, lige overfor Byen Quincy i Illinois, den 15de i samme Maaned. (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star., 16de Aargang, Side 740.) Joseph Smith og hans Medfanger bleve førte til Forhør fra Liberty Fængsel til Gallatin i April. De ansøgte om og fik Tilladelse til at blive forhørte i Boone County istedetfor i Daviess County, og medens de vare undervejs, undslap de fra deres Bevogtere. Efter at de saaledes vare slupne fri, siger Profeten:

Vi fortsatte vor Rejse, baade Nat og Dag, og efter at vi havde døjet meget, baade Strabadser og Sult, ankom jeg til Quincy i Illinois (Mandagen den 22de April) til mine Venners store Glæde og Lykønskninger og min Familjes Omfavnelse, hvem jeg fandt at befinde sig saa vel, som man efter Omstændighederne kunde vente, naar man tager Hensyn til, hvad de havde maattet døje. (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star., 17de Aarg, Side 148.)

Dersom derfor den „Profeti og Velsignelse," som der siges, at „Unge Joseph" modtog, gik for sig, efter at Hr. Wight og Profeten Joseph vare komne ud af Fængslet, saa maa det have været i Illinois og ikke i Liberty Fængsel i Missouri, hvilket saa omstændeligt bliver fortalt i den anden Beretning. Denne Uoverensstemmelse i Hr. Wights Vidnesbyrd i Forbindelse med den Omstændighed, at han paa den Tid, da han afgav det — nemlig i 1855 — var en Apostat, havde tabt sin Agtelse, havde hverken været tro mod Kristi Kirke, som blev ledet af hans Medbrødre i Apostel-Embedet, eller mod Profetens Søn, som han selv paastaar, at han vidste var bleven beskikket til at være den Næste, som skulde præsidere over Kirken — disse Omstændigheder, siger jeg, gjør Lyman Wights Vidnesbyrd værdiløst.

Endvidere maa man lægge Mærke til, at Caleb Baldwin og Alexander Mc. Rae vare Joseph og Hyrum Smiths Medfanger ligesaa vel som Lyman Wight, og de vare Alle i samme Celle. Hvorledes kan det da være, at disse Mænd ikke vidste Noget om det, dersom „Unge Joseph" virkelig der var bleven ordineret til at være sin Faders Efterfølger? Deres Taushed desangaaende beviser, at de ikke vidste om Noget Saadant. Man kan være vis paa, at det ikke kunde være skeet i Liberty Fængslet uden deres Vidende, og dersom det var bleven udført der, vilde en saadan vigtig Sag ikke være bleven glemt, men ofte bragt paa Tale som en af de mærkeligste Begivenheder under deres Ophold i Fængslet. Hverken Caleb Baldwin eller Alexander Mc Rae har imidlertid efterladt sig et Ord om, at en saa mærkværdig Begivenhed foregik der; ejheller har Lyman Wight efterladt sig Noget, der kan lignes ved saa meget som en Skygge af Overbevisning.

(Fortsættes.)

Konferencen i Göteborg

Lørdagen den 28de og Søndagen den 29de September 1895.

Ved denne Konference vare følgende Missionærer fra Zion tilstede:

Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission; P. Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission; Theodor Tobiason, Præsident over Gøteborgs Konference; John A. Carlson, Charles F. Rytting, L. S. Christenson, Peter Swenson, Ezra E. Nielsen, C. E. Cederström, George S. Backman, Abel Erikson, L. W. Hendrickson, E. P. Erikson, Nephi Anderson, John F. Jonason, P. A. Pedersen, Niels F. Ahlberg, John F. Appelquist og L. G. Larson (de fire Sidstnævnte vare paa Gjennemrejse til deres Arbejdsmarker i andre Konferencer) samt af det lokale Præstedømme Ældsterne Albert Larson og Alfred Svenson, der have virket som Missionærer.

Lørdag Eftermiddag

afholdtes et Præstedømsmode, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser og bære deres Vidnesbyrd, hvorefter mange gode Raad og Lærdomme meddeltes af Præsidenterne.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencen begyndte i Forsamlingslokalet, Husargatan Nr. 46, med Afsyngelse af Salmen Nr. 148 samt Bøn af Ældste John A. Carlson. Derefter blev Salmen Nr. 125 afsungen.

Præsident Theodor Tobiason fremstod og bød de Forsamlede Velkommen; han udtalte, at det glædede ham at mødes med de Hellige under saa gunstige Forhold, og ønskede, at Guds Aand maatte udgydes rigeligen over Deltagerne i Konferencen.

Grensforstanderne afgave derefter Rapporter om deres Virksomhed siden sidste Konference og om Tilstanden i Grenene. Af disse Rapporter fremgik det, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere gode i mange Dele af Konferencen.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 118 afsungen.

Ældsterne P. A. Pedersen, Niels F. Ahlberg, John F. Appelquist, John F. Jonason og L. G. Larson, Alle nylig ankomne fra Zion, afgave gode Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 249 samt Taksigelse af Præsident Anthon H. Lund.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 246.

Bøn af Ældste Peter Swenson, hvorefter Salmen Nr. 90 blev afsungen.

Præsident T. Tobiason afgav en samlet Rapport over hele Konferencen som følger: Gøteborg Konference er inddelt i 8 Grene med et Medlemsantal af 507 Personer. 12 af de Halvfjerds fra Zion og 2 Ældster af det lokale Præstedømme arbejde som Missionærer i Konferencen. Det lokale Præstedømme bestaar af 40 Ældster, 22 Præster, 16 Lærere og 23 Diakoner. 5 Lokaler lejes, hvor regelmæssige Møder afholdes. 6 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening virke for Evangeliets Fremme. Siden sidste Konference ere 34 Individer blevne døbte, 2 udelukkede, 11 emigrerede og 2 døde; 16 Børn ere blevne velsignede. 201 Personer abonnere paa »Nordstjärnan«, og 139 betale Tiende. 2,455 Fremmedes Huse ere blevne besøgte, 812 evangeliske Sam-

taler afholdte, 1,595 Skrifter udspredte, 101 Bøger solgte og 243 Møder afholdte.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 223 afsungen, hvorefter Præsident P. Sundwall talte en god Stund og fremlagde nogle af Evangeliets Principer samt gav mange gode Raad og Formaninger saavel til Missionærerne som til alle de Hellige.

Forsamlingen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Taksigelse af Ældste Ezra E. Nielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 4.

Mødet, som nu afholdtes i Arbejderforeningens store Sal, begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 82.

Bøn af Ældste C. F. Rytting, hvorefter Salmen Nr. 98 blev afsungen.

Tiden benyttedes derefter af Præsidenterne A. H. Lund og P. Sundwall, som paa en klar og tydelig Maade fremsatte Evangeliets Principer til Lærdom og Opbyggelse for alle de Tilstedeværende.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 249 og Taksigelse af Ældste John A. Carlson.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 83.

Bøn af Ældste John F. Jonason, hvorefter Salmen Nr. 7 blev afsungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han foreslog Navnene paa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligeledes, at de paa samme Maade opholde de følgende Ældster:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission.

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og S. Svenson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord.

Theodor Tobiason som Præsident over Göteborg Konference og Forstander for Göteborgs Gren med John A. Carlson som Medhjælper.

Peter Swenson som Forstander for Vingåkers Gren med Albert Larson som Medhjælper.

George S. Backman som Forstander for Jönköpings Gren.

C. E. Cederström som Forstander for Trollhättans Gren.

Ezra E. Nielsen som Forstander for Sköfde Gren med L. W. Hendrickson som Medhjælper.

Abel Erikson som Forstander for Norrköpings Gren med John F. Jonason som Medhjælper.

E. P. Erikson som Forstander for Vesterviks Gren.

Nephi Anderson som Forstander for Halmstads Gren med Alfred Swenson som Medhjælper.

Charles F. Rytting løstes fra sin Missionsvirksomhed for at rejse hjem til Zion, og L. S. Christensen fortsætter at arbejde under Konferencepræsidentens Ledelse, indtil han bliver afløst til at rejse hjem.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 203 afsungen.

Præsidenterne Theodor Tabiason og A. H. Lund talte derefter undervisende og opbyggende om Kirkens Lærdomme til Forsamlingen; den sidstnævnte Taler beviste paa en meget klar og overbevisende Maade, at Mormons Bog ikke kunde være dikteret af Joseph Smith eller nogen anden Mand, men at den er af guddommelig Oprindelse.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Til Slutning blev Salmen Nr. 121 afsungen.

Taksigelse af Præsident T. Tobiason.

George S. Backman,
Skriver.

En Fredssejer.

En af de mærkeligste og behageligste Begivenheder, der fornylig har fundet Sted, var dette Aars aarlige Lejr af »The Grand Army of the Republic« i Hovedstaden i den forhen oprørske Stat Kentucky. »The Grand Army of the Republic« er i dette Navns Betydning en Organisation, hvis Medlemmer bestaa af gamle Krigere, der strede for Unionen i den store Borgerkrig. Disse Veteraners Antal bliver mindre Aar for Aar, og i Følge Naturens Gang vil snart den sidste Overlevende af dem vandre hinsides, da det nu er tredive Aar, siden Krigen ophørte. Men efterhaanden som Navnene paa Mønsterrullen aftage, er der dog ingen Formindskelse i den Interesse, der ledsager de aarlige Sammenkomster. Disse ere Glædens Tider; Tider, da patriotisk Veltalenhed om mange rørende Begivenheder bryder frem, og de udmærke sig altid ved, at Alle og Enhver efter bedste Evne bestræbe sig for at bidrage til de gamle Heltes Fornøjelse og Bekvemmelighed.

For første Gang i Organisationens Historie er den Lejr, som fandt Sted i Aar, bleven afholdt paa Sydsiden af Linjen, der adskiller Unionens Norden fra det konføderende Syden. Sejerherrerne i den frygtelige Kamp bleve indbudne af dem, som de overvandt, til at komme igjen paa Besøg — ikke med Vaaben og i Krigsrustning, men som Brødre og Venner. Oljegrenen, der blev udrakt af en af de mest veltalende Sydboere, som tillige var en af de bitreste Modstandere i den tabte Sag, blev modtagen med høflig Værdighed og Varme. Byen Louisville aabnede sine Porte, smykkede sig i patriotiske Nationalfarver og gjorde Indbydelsen fuldkommen aabenhjertet og almindelig for Alle, som ønskede at komme; dens hjertelige Velkommen vandt fuldstændig Laurbærkransen for Gjæstfrihed.

Poeten siger, at „Fred har sine Sejre, der ere ligesaa bekjendte som dem, der tilvejebringes ved Krig;" og Lejren i Louisville er sikkerlig et Bevis herfor. Fra den ene Ende af Landet til den anden har der været en ublandet Tilfredshed over dette nye Bevis paa, at Krigen er endt, at dens Bitterhed forglemmes, at de gamle Saar læges, og at Republikens Gjenforening udføres i Gjerning saavel som i Ord. De to store Afdelinger i Landet ere hinanden meget forskjellige i Smag og Industri, ligesom de ere det i Klima og Produkter; men de burde være og de ere ens i Patriotisme og i Kjærlighed til Flaget og de Institutioner, som det sindbilledlig fremstiller. Naar et Monument over de konføderede Afdøde kan blive indviet i en nordlig By, hvilket for nogle Uger siden skete i Chicago, og naar Veteraner af »G. A. R.« paa en venskabelig Maade kunne samles med deres forrige Fjender i de Sidstnævntes Hjem og paa Slagmarker, der blive gjennemblødte af deres Brødres Blod, da er Forsoningen fuldstændig, og borgerlig Uenighed er ophørt, ja endog Erindringen derom gaar i Forglemmelse. — Juvenile Instructor.

Blandinger.

Det Jordskjælv, der i forrige Maaned ødelagde Byen Yatapan i Honduras begyndte kort før Daggry med et voldsomt Udbrud af en Vulkan i Yatapankjæden. Mægtige Lavastrømme flød ned i Dalen og tilintetgjorde Alt paa deres Vej.

I Yatapan styrtede 770 Huse sammen, og 287 Mennesker omkom; i Cowajuanca sank 37 Huse i Ruiner, og 95 Mennesker mistede Livet, og af et Kompagni Soldater paa 108 Mand, der marcherede paa Landevejen, frelstes kun 29.

For nylig aabnedes den nye 109 Kilometer lange Jernbanelinje, der er lagt omkring Ætna. En talrig forsamlet Menneskemængde hilste det første Tog med Hurraraab og Haandklap.

Dødsfald.

Marie Anne Hendriksen, født paa Fyen, Danmark, den 27de Januar 1858, afgik ved Døden som Følge af et Hjerteslag, i Farmers Ward, Salt Lake Co., Utah, den 23de August 1895. Afdøde annammede Evangeliet i 1879 og kom til Utah i 1881. Hun blev Moder til 7 Børn, af hvilke 4 møder hende hisset, og hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Einar Markus Engebretsen af Woods Cross, Utah, født paa Brunlaugsnæs, Norge, den 9de Januar 1872, dræbtes ved et Vaadeskud, da han var paa Jagt paa Bjergene i Nærheden af Bear River den 8de August 1895. Han efterlader sig en sørgende Enke.

Niels Schou Haarby, født i Frederikshald, Norge, den 20de April 1807, afgik ved Døden i Mt. Pleasant, Sanpete Co., Utah, den 28de August 1895. Afdøde var ikke Medlem af Kirken, men har alligevel boet blandt de Sidste-Dages Hellige i Utah, i henved 30 Aar og var agtet og elsket som en retskaffen Mand af Alle, der kjendte ham. Han var gjæstfri og venlig mod vore Missionærer, medens han boede i Norge, og ligeledes efter at han med sin Hustru bosatte sig i Utah.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall,** Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1895.